

AJUNTAMENT DE TEIÀ

del butlletí

Pretendre resumir en 8 pàgines la trajectòria i les interioritats d'una publicació amb 23 anys d'història i 100 números editats és un propòsit un xic agosarat. Les pàgines que segueixen, doncs, no són més que una senzilla aproximació a la història de la revista, al seu funcionament i a aquelles petites coses que fan del Butlletí una publicació propera al vilatà i que aporta informació i continguts interessants. I és que si fullegem els 100 butlletins editats fins al moment, podem gaudir de la història de Teià. La revista ha servit per recollir el testimoni de 23 anys de poble, amb totes les ombres i totes les llums.

Tant de bo aquestes pàgines serveixin per ajudar-vos a conèixer més coses d'aquesta revista nostra i vostra i, qui sap, engrescar-vos a col·laborar-hi de forma més activa, objectiu que es va marcar l'equip de redacció des que es va constituir el setembre de 2003.

La llavor

Corria l'any 1975, època en què Franco encara imposava el seu domini, quan va es va plantar la llavor de l'actual Butlletí. Amb el nom de "Quelcom. Butlletí local portaveu del jovent de Teià" apareixia una publicació sorgida a partir del "Movimiento Cultural de la Juventud". Tot i que la revista havia de ser un suplement del butlletí parroquial de Teià, finalment va sorgir de forma independent i amb una clara intenció: que fos d'interès per al poble.

Seccions com "l'Editorial", "Teya Actualidad" o "Diálogo con un teyanense" eren l'eix central de la publicació. A més, també s'hi podien llegir apunts d'esports i cultura. Tot i anomenar-se "Quelcom", inicialment, els escrits es feien indistintament en català i en castellà. Cal destacar, però, que la publicació va servir per a fomentar la normalització lingüística del català a través de la secció "Parlem en català". A cada número es donaven a conèixer diferents aspectes de la llengua, des de vocabulari fins a apunts històrics de l'idioma.

L'any 1979, amb l'aparició del número 45, la publicació va canviar l'epígraf que acompanya la capçalera i va passar a anomenar-se "Butlletí d'Informació Local de Teià". És en aquest punt on es marca la vinculació entre el desaparegut "Quelcom" i l'actual "Butlletí". L'any 1980 la revista va desaparèixer en arribar al número 50, tot i això s'havia consolidat a Teià i havia tingut una evolució qualitativa remarcable.

La publicació va servir per a fomentar la normalització lingüística del català a través de la secció "Parlem en català"

El naixement

La publicació com a tal va néixer el novembre de 1983 sota el nom de "Butlletí d'Informació Municipal", i impulsat per l'Ajuntament del poble. Naixia amb la voluntat de poder donar "la deguda informació de les principals activitats i funcions del Municipi", tal i com s'establí en el primer editorial, firmat per en Martí Creus, aleshores alcalde de Teià. El format escollit era el tamany quartilla. El motiu, doncs perquè aquest tamany facilitava que el butlletí entrés a les bústies. Aquest format només va durar fins el novembre de 1984, quan es va passar a DIN-A4.

La informació dels plens, les activitats de les associacions i les reformes fetes al poble eren les principals línies del primer butlletí de Teià, del qual se'n publicaven 1.200 exemplars. Durant aquesta primera etapa la periodicitat de la publicació no va ser gaire regular, ja que tant podia transcórrer un mes entre dues edicions, com deu mesos (del número 8 al 9, per exemple).

Naixia amb la voluntat de poder donar "la deguda informació de les principals activitats i funcions del Municipi"

La influència dels canvis polítics

L'evolució de la publicació ha anat molt lligada als canvis polítics a Teià, d'aquesta manera, quan s'ha donat un canvi de govern, aquest ha volgut impulsar-lo i renovar-lo. Per aquest motiu, el primer gran canvi es va produir el juliol de 1987, després que els Independents

per Teià aconseguissin l'alcaldia. D'entrada la capçalera es va escurçar, denominant-se "Butlletí" i amb l'epígraf "informatiu municipal-Teià".

El canvi també va comportar un disseny renovat. En aquesta època la informació municipal va minvar per potenciar l'aparició d'articles d'opinió, entrevistes i activitats. Com a elements diferenciadors clars cal destacar l'aparició de la secció "el lector", destinada a recollir opinions que els vilatans feien arribar a l'equip de redacció, i l'obertura d'una secció dedicada al foment i la difusió de la llengua catalana, a l'estil del malaurat "Quelcom". A més, la periodicitat de la publicació es va establir, editant un butlletí cada mes.

D'altra banda, també era important el paper dels editorials, que en més d'una ocasió havien estat força crítics amb la gestió municipal.

Fins el febrer de 1989, el butlletí s'editava íntegrament en blanc i negre. Va ser a partir del número 27 (febrer 89) que va aparèixer el color a la capçalera. El disseny de la portada, amb un verd molt característic, va durar fins al número 73, publicat el març de 2000. És a dir, la innovació feta l'any 1989 va durar 11 anys!!!

Un altre fet polític de gran rellevància al poble va ser l'artífex del naixement d'una secció que encara avui perdura, la dels "Grups Municipals". A principis de 1990 els Independents per Teià, que governaven amb 6 regidors, un més que CiU, van veure com un dels seus regidors abandonava la formació i passava a formar part, en solitari, del Grup Mixt. A través d'aquesta situació, i veient la necessitat dels partits polítics de

Gerard
Vall-Illovera
Calmet

Història del

núm. 1
1975

núm. 1
1983

núm. 18
1988

núm. 1
1979

núm. 9
1985

núm. 28
1989

transmetre les seves idees i opinions sobre tot allò que afectava al poble, es va obrir la secció, al maig de 1990.

A mitjans de l'any 1991 Teià va viure un nou canvi polític. Les eleccions municipals van donar la majoria absoluta a CiU, que feia sortir de l'alcaldia als Independents per Teià. A partir de l'agost d'aquell any, amb la publicació del número 38, el butlletí va passar a tenir una periodicitat trimestral i un component polític més marcat, amb l'increment de pàgines de la secció "l'Ajuntament informa". D'altra banda, es va engegar la secció "Carta de l'alcalde". Aquesta transformació es va acabar d'arrodonir el juny de 1992.

Tot el butlletí va passar a ser informació del consistori, eliminant així, seccions com les cartes dels lectors o les entrevistes. El disseny també va variar, potenciant les il·lustracions i escurçant els textos; les seccions del nou format es van estructurar en funció de les regidories de l'Ajuntament.

L'octubre de 1997, amb la publicació del número 63, es va redissenyar l'interior del butlletí, ordenant els continguts de forma diferent, aconseguint una lectura més fluida. Un dels continguts més potenciat va ser el d'"Activitats", recull d'actes que organitzaven les entitats del poble.

L'evolució de la publicació ha anat molt lligada als canvis polítics a Teià

Amb la publicació del número 38, el butlletí va passar a tenir una periodicitat trimestral i un component polític més marcat

L'era del color

I entrem a l'era de la portada a tot color. Va arribar amb el número 74 publicat el juliol de 2000. Amb el color a la portada es va aprofitar per renovar el disseny interior, modernitzant el butlletí i potenciant els elements visuals.

El canvi més destacat va ser l'augment d'importància de la informació de les entitats del poble. D'aquesta manera el "Butlletí Municipal" es definia com a Butlletí informatiu del municipi i les entitats. A més, la secció de les entitats s'editava en paper de color gris, fet que feia ressaltar-la dins la publicació. La renovació va culminar el juliol de 2002 amb la publicació del número 82. Es va reformular la capçalera i la portada.

El disseny ha canviat radicalment i va en consonància amb el contingut de la publicació

S'ha constituït un equip de col·laboradors que han impulsat noves seccions

A l'actualitat

El maig de 2003 Teià va viure un nou canvi polític al municipi, ERC i PSC van formar govern després de les eleccions municipals. I com és tradició el butlletí n'ha estat un dels reflexes més visibles. Remodelació de forma i de continguts important.

D'entrada s'ha constituït un equip de col·laboradors que han impulsat noves seccions, no lligades a les activitats de l'Ajuntament, a banda de mantenir la informació del consistori.

D'altra banda el disseny ha canviat radicalment i va en consonància amb el contingut de la publicació, ja que a cada número s'aprofundeix en un tema concret que afecti Teià. Aquests canvis van veure la llum el novembre de 2003 amb la publicació del primer número del nou equip. A més, s'ha introduït el color a l'interior del butlletí, fent-lo a tot color a partir del número 95, el setembre de 2005.

Actualment "el Butlletí" s'estructura en quatre grans parts. La primera, "**l'equip de govern informa**", és aquella informació de Teià que el govern, ERC i PSC, fa arribar als vilatans. La segona part és el conjunt de seccions que aborden el tema central de cada butlletí, elaborada pels col·laboradors. Aquestes seccions són: **A fons**: text d'aprofundiment sobre el tema central del butlletí. **L'enquesta**: pregunta de resposta curta que vol donar a conèixer l'opinió dels vilatans sobre algun aspecte del tema central del butlletí. **Posicions**: escrits dels partits polítics o d'experts referents al tema en qüestió. **L'entrevista**: a algun personatge rellevant que aporti continguts nous sobre el tema central.

La tercera part són aquelles seccions que sorgeixen de la col·laboració dels ciutadans, ja sigui a títol individual a través del "**Correu Obert**" o a títol col·lectiu a través de la secció "**Grups i Associacions**".

Per últim, hi ha una quarta part, elaborada pels col·laboradors habituals, que pretén ser un punt de fuga; és a dir, pretén distreure el lector i aportar un element picant. Les seccions que la conformen són: "**les3maries.com**" i "**Desconnectant...**", format per la Sessió matinal, l'Increïble però cert, el Relat, els mots encreuats i el Record.

Butlletí de Teià

núm. 38 1991

núm. 74 2000

núm. 88 2003

núm. 54 1995

núm. 82 2002

núm. 95 2005

El Butlletí, amb 23 anys d'història a l'esquena, ha recollit moltes vivències i experiències vitals de personatges de Teià. A través de la secció d'entrevistes, que ha anat apareixent i desapareixent al llarg dels anys de vida de la publicació, s'ha recopilat el testimoni i els records de molts vilatans, així com les opinions que li mereix el poble.

Antoni López i Alegre, alcalde de Teià (Butlletí 14, juliol 1987)
Les pors s'han de vèncer sabent amb exactitud el que vas a fer, sabent amb què comptes i fent les coses de la manera més ràpida i idònia, llavors això et fa treure la por.

Antonio Garcia, president de la S. R. La Flor de la Palma (Butlletí 16, novembre 1987)
La Palma hauria de ser una mica com un Pub anglès: quan la gent surt del treball va cap allà perquè sap que hi trobarà una sèrie d'amics per conversar.

Víctor Barbé, director de la coral Esclat (Butlletí 17, desembre 1987)
Hi ha gent que té moltes ganes de fer coses i d'altres que s'hi arrepengen i que no tenen ganes de fer res.

Maurici Bras i Núria Aran, caps de l'Agrupament Escolta Mintaka (Butlletí 18, gener 1988)
Els nens que han estat en un centre excursionista, de grans són molt més oberts, més solidaris, tenen una gran capacitat per relacionar-se amb tot tipus de gent i treballar en equip.

J. Lluís Moreno, president de la Junta de l'Ass. de Pares de "El Cim" (Butlletí 19, febrer 1988)
El que ens preocupa una mica més és que no tots els pares dels nens que van a "El Cim" estan dins l'Associació de Pares i això és una pena si tenim en compte que a Teià només hi ha una escola.

Àngel Campos, director de l'escola "El Cim" (Butlletí 20, març 1988)
El més bonic de ser mestre és que tens la possibilitat d'estar amb uns nanos en una mateixa classe, parlar amb ells, i fer-los veure que la vida no solament és joc, que l'estudi és molt pesat però que estem en una societat que ens el demana.

Paquita Mateu, mestressa del Cafè de Baix (Butlletí 21, maig 1988)
El nom més antic és el de Cafè de Baix, que servia per diferenciar-lo del Cafè de Dalt, que era la Unió i de el Centro, que era la Palma. El que no m'agrada és que li diguin Ca la Paca.

Joaquim Magem, fotògraf (Butlletí 22, juny 1988)
Una vegada els "amics de l'art" de Barcelona van creure convenient de fer-me un homenatge i em van regalar una càmera. Això era l'octubre de 1947, i és clar, aquí a Teià, no hi havia quasi ningú que en tingués i molts joves em venien a demanar que els fes fotos.

Rafael Estartus, metge del poble durant 25 anys (Butlletí 25, novembre/desembre 1988)
A un individu d'aquí Teià li vaig receptar dos supositoris, doncs l'endemà troba a un i li explica: "el médico me dió unas cosas, que me han ido muy bien, pero me costó tragarlas!"

Mn. Joan Déu, rector de Teià (Butlletí 28, març 1989)
La veritat és que ens ha envaït el materialisme, el racionalisme i l'hedonisme, que asfixien momentàniament la fe; el benestar i l'opulència corrompen els valors de l'esperit.

Jordi González, presentador de ràdio i Televisió (Butlletí 32, novembre/desembre 1989)
Un dia vaig anar a dinar al Masnou amb uns amics i a la tarda vam venir a prendre un cafè a Teià. I aleshores vaig trobar que això era un lloc com ... molt inesperat i molt atractiu, bastant a prop de Barcelona.

Josep Botey i Jordi Duran, directors del grup de teatre "Tres o vint" (Butlletí 33, gener/febrer 1990)
Trobàvem que aquí a Teià només hi havia el grup de grans i, és clar, aquests nois quan sortien sempre feien papers petits i vam pensar que aquesta també era una manera que poguessin fer coses més importants.

Antoni Batllori, dibuixant (Butlletí 34, març/maig 1990)
Vaig començar a dibuixar de la mateixa manera que vaig començar a fer esternuts o badalls. Per mi era una cosa ben senzilla i natural.

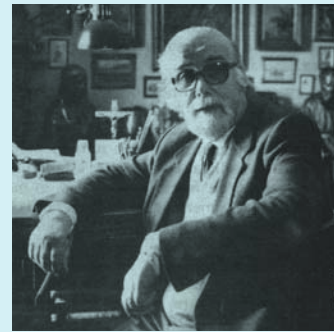
S'ha dit

Antoni López i Alegre, alcalde de Teià

Rafael Estartus, metge del poble durant 25 anys

Jordi González, presentador de ràdio i Televisió

Antoni Batllori, dibuixant

Martí Casals i Antonieta Lladó, nomenats "Teianencs exemplars"

Manuel Gallego, professor de l'escola El Cim

al Butlletí

Pepita Codoñes,
mestressa de
Ca la Friga

Jordi Ramonet,
campió de Catalunya
de trial

**Julio
Hospital,**
testimoni de la
colònia Sueca
Catalana de
Teià

Josep Mª Niubó,
president de l'AMPA
de l'escola El Cim

Josep Lluís Molas,
rector de la parròquia
de Sant Martí de Teià

**Dr. Armengol i
Dra. Sierra,**
metges de família

Lucy Gallego, ha
fet la volta al món

Personalitats del món de la política, de la cultura, de l'educació, de l'associacionisme, o vilatans de Teià que han destacat per alguna qualitat, han estat els protagonistes.

Entrevista als nous pares de la Llar Santa Rosalia

(Butlletí 37, gener/maig 1991)

El poble és molt acollidor i molt bonic. I a més, l'obra ja està reconeguda aquí i no tenim cap problema. A més, la gent de Teià que està amb nosaltres ens ajuda àmpliament a integrar-nos.

Martí Casals i Antonieta Lladó, nomenats "Teianencs exemplars"

(Butlletí 39, octubre 1991)

... (als joves) que siguin alegres, que tinguin por a les drogues i que no perdin el temps, que estudiïn quan sigui l'hora i que visquin la vida.

Manuel Gallego, professor de l'escola El Cim

(Butlletí 88, novembre 2003)

La veritat és que no ens va costar gens ni mica adaptar-nos al poble. A l'escola en aquella època (1979) hi havia un director força recordat i estimat, "Don Àngel", i uns companys que ens van fer sentir com si fóssim a casa, tant a l'escola com a fora.

Pepita Codoñes, mestressa de Ca la Friga

(Butlletí 89, gener 2004)

Hi ha gent que quan va pel carrer amb els seus fills em paren i els diuen: "aquesta és la senyora Pepita, saluda-la sempre que la vegis".

Jordi Ramonet, campió de Catalunya de trial

(Butlletí 90, febrer/maig 2004)

Als 9 anys vaig començar quan el meu pare (Antoni Ramonet) em va comprar una moto, el meu pare va ser campió d'Espanya de trial.

Julio Hospital, testimoni de la colònia Sueca Catalana de Teià

(Butlletí 92, setembre/novembre 2004)

El meu record és que em van salvar la vida, perquè de gana n'haviem passat tanta que quan vaig arribar allà no m'aguantava.

Josep Mª Niubó, president de l'AMPA de l'escola El Cim

(Butlletí 94, abril/juny 2005)

L'AMPA està activament implicada en la plataforma Pro Institut. Teià és un dels pocs pobles de Catalunya de més de 5.000 habitants que no en té.

Quico Casals, president de l'ADF, i J. Mª Balada, secretari de l'ADF

Butlletí 95, juliol/setembre 2005

El que tenim clar és que nosaltres no som bombers; sinó que la nostra feina és procurar que els bombers no hagin d'actuar. En alguna ocasió ens pot tocar actuar a l'inici de l'incendi per proximitat.

Dr. Armengol i Dra. Sierra,

metges de família del consultori mèdic de Teià

(Butlletí 97, febrer/març 2006)

S'ha de canviar el model de prescripció de receptes. És absurd que un pacient que ha de prendre un medicament de per vida, hagi de venir cada x dies a buscar una recepta nova.

Josep Lluís Molas,

rector de la parròquia de Sant Martí de Teià

(Butlletí 98, abril/maig 2006)

Els bisbes de Catalunya ja s'han pronunciat sovint, tan col·lectivament com individual, contra els excessos d'aquesta ràdio (COPE), però l'Episcopat català no hi té més incidència.

Lucy Gallego, ha fet la volta al món

(Butlletí 99, juliol/agost 2006)

He vist que, en general, a molts països es viu més intensament que no pas aquí, on acabem de treballar molt tard i no ens queda temps per a res!

L'entre vista

GERARD VALL-LLOVERA CALMET

Montse Bosch
Jordi Balada
Honori Navarro

Components de l'equip de redacció durant quatre anys

Al llarg dels anys de vida del Butlletí, molts han estat els col·laboradors que han participat i que han ajudat a tirar-lo endavant. Tres d'ells són la Montse Bosch, en Jordi Balada i l'Honori Navarro. Van estar a l'equip de redacció del Butlletí durant quatre anys i mig, entre l'octubre de 1987 i el març de 1992.

23 anys de butlletí, 100 números. Com veieu la seva evolució?

MB: El Butlletí ha passat per diferents etapes, no s'assembla en res l'actual amb el primer. Els primers no tenien persones que firmessin els articles, era senzillament l'Ajuntament que informava de les coses que s'havien fet al poble, sense partits polítics, ni persones.

JB: Només hi havia una secció dedicada als noms dels carrers, però era molt esqüet. I després alguna cosa d'entitats.

MB: Si tu et mires els 100 butlletins veus tot el que s'ha fet a Teià. El butlletí ha servit per recollir totes les obres, activitats, tot. Però el que falta és potser saber si el que s'ha fet ha agradat o no. És a dir, tu pots saber que tal dia es va fer una exposició o una obra de teatre, però no saps quanta gent hi va anar i si va agradar o no va agradar.

JB: Un altre dels problemes del Butlletí és que hi ha massa espai entre un número i l'altre. Explica coses que fa mesos que han passat. De vegades és millor que sigui més curt i que surti amb més periodicitat. Però no és fàcil.

HN: La nostra idea era sortir cada mes, perquè com a mínim la informació fos fresca. Una revista ha de ser fresca, sinó no enganxa.

MB: Es parla massa en passat, no recull ni el present ni el futur. Un dels motius era perquè no se sabia mai quan sortiria, no es podia avançar la informació. Ara ja hi ha programes per tot l'any i ja es pot donar una informació més de futur.

Abans de participar en el Butlletí l'Honori i en Jordi formaven part de la revista Quelcom. Què va impulsar la creació d'una revista com el Quelcom?

HN: El Quelcom va néixer com el portaveu del jovent, arrel d'una iniciativa del moviment cultural del jovent. No tenia cap relació amb l'Ajuntament. Va sortir d'una idea, vam buscar qui volia col·laborar. També vam fer una enquesta per saber si es volia en català i en castellà. Al començament eren 4 o 5 pàgines escrites a màquina i grapades.

JB: El nom de la revista va sortir d'una altra publicació. El dia que vam quedar per pensar el nom, algú va veure una revista que es deia "Algo". I vam traduir el títol al català.

HN: Aleshores no teníem subvenció de l'Ajuntament. Tiràvem amb els subscriptors i els anuncis que publicàvem. Amb el temps va anar millorant. Hi havia un xicot que ens picava els textos gratis, sempre que poséssim el seu nom, i es portava a imprimir a Barcelona. Ja ho fèiem a doble pàgina i la portada era a dos colors. A casa ho grapàvem.

JB: Una vegada vam fer un monogràfic sobre l'escola (riu). Com que ningú havia col·laborat vam donar feina als mestres perquè ens ajudessin a acabar el número.

HN: El Quelcom al començament estava bastant dedicat a coses de joves, com la música o els esports. L'editorial tenia una línia una mica més política. Però no estava gaire definida. Anàvem sobre la marxa.

Jordi Balada

Montse Bosch

Què us va portar a col·laborar en el Butlletí de Teià

JB: Un dels punts de la campanya dels Independents per Teià era la remodelació del Butlletí. Nosaltres vam entrar amb el canvi de govern, quan els Independents van guanyar les eleccions.

MB: El govern anterior ho havia fet de la seva manera. Necessitava un canvi perquè era molt municipal, no recollia la veu del poble. Es volia obrir, que hi haguessin més opinions, més associacions, els partits polítics. Que tothom hi tingués veu.

HN: jo suposo que a nosaltres dos, (Honori i Jordi) com que havíem estat redactors del Quelcom ens van avisar.

JB: En aquell moment vam organitzar el Butlletí en dues parts. La primera era dels col·laboradors, que n'hi havia bastants, i la segona per informació de l'Ajuntament. Jo era l'encarregat de recollir la informació municipal, anava a tots els plens.

Com el muntàveu?

HN: Ens reuníem tots els col·laboradors, pensàvem idees i temes pel número següent i ens repartíem la feina. Jo em dedicava a tot el que era el muntatge.

MB: La primera reunió era per treure els temes. L'Honori tenia moltes idees, coses que no se'ns havien ocorregut. Es discutia els temes a tractar. Després ja tornàvem amb els deures fets.

JB: Quan hi havia algú que no sabia que fer, doncs donàvem idees: "fes això, fes això altre". Cadascú feia els seus temes i tenia la seva conyeta.

HN: Un cop teníem els escrits, els portàvem a en Garcia i els picava. S'havien de picar les galeres, i els titulars els fèiem amb la terset. Aquelles lletres que has de pintar perquè quedin impreses al paper. El muntatge s'havia de fer tot a mà.

JB: Es marcaven totes les línies, s'hi enganxava el titular, i cada secció s'intentava que tingués un dibuixet representatiu. Això agradava molt i servia per guiar la lectura.

MB: Era molt manual, artesanal.

Honori Navarro

Recordeu alguna anècdota?

MB: Jo amb les entrevistes vaig descobrir coses molt xules de la gent d'aquí. Recordo que vaig entrevistar en Magem, que ningú en donava res per aquest home, i em va entusiasmar tant el que explicava que no en vaig tenir prou amb una tarda, i vaig haver de tornar una altra tarda. Em va explicar tantes coses que, evidentment, no es van poder resumir en dues pàgines, però el vaig trobar un home interessantíssim. Em va explicar que per fer una fotografia del Sant Crist va esperar el dia i l'hora exacte que la llum donava d'una forma concreta. Va pujar dia sí, dia també fins que va aconseguir la foto que volia. Un home de poble molt interessant. No m'ha passat mai haver d'anar dues tardes a una entrevista perquè no n'he tingut prou. I de fet hi vaig anar perquè vaig voler, perquè jo ja sabia que tota la informació no hi cabria en dues pàgines.

HN: No se si era l'últim Butlletí que vam fer, un que hi ha en Pujol a la portada. La Montse no va poder escriure perquè anava molt enfeïnada. Teníem tot el butlletí i no teníem portada ni editorial: "I ara què fem? perquè s'ha de tancar l'edició". Ningú tenia ganes de fer res. Com que feia poc que s'havien fet les eleccions a la Generalitat i havia guanyat en Pujol, vaig pensar, poso en Pujol a portada i agafo un editorial d'un diari. El vaig retocar i publicar. Clar, anàvem amb el temps just, s'havia d'entregar a fer còpies i no vam tenir gaires opcions. Això passava força cops, de vegades a les portades no sabies què posar

I per què vau plegar?

HN: En aquell moment l'Ajuntament preferia fer un butlletí municipal, com els del principi.

JB: Després que els Independents perdessin l'alcaldia nosaltres vam continuar 4 o 5 números més, però vam plegar.

MB: De totes maneres vam marxar del Butlletí de molt males formes. A mi mai, a la meua feina i en tot allò que he col·laborat, ningú ha vingut a insultar-me a la cara. Vam tenir una reunió molt desagradable, en la que va venir l'alcalde, ens va insultar i ens va expulsar del Butlletí literalment. Els motius, perquè ell no sortia a les fotos, deia que li fèiem el buit i que anàvem en contra d'ell. Tampoc volia aquesta amplitud, aquesta obertura. Que el canviés una cosa, però que ens vingui a insultar. No em van agradar les formes, perquè érem gent que ho feia desinteressadament.

La mina em saludava pel carrer. Fins que un dia li vaig haver de tornar a fer una entrevista pel PUNT, i llavors van canviar les tornes. Li vaig demostrar que no li vaig canviar cap paraula, que jo feia la meua feina. I llavors ja em tornava a saludar pel carrer.

El Butlletí de Teià es caracteritza per evolucionar o canviar quan hi ha canvis polítics a l'Ajuntament.

HN: Això passa sempre. Si actualment hi hagués els Independents per Teià, no deixarien fer el tipus de butlletí que fèiem aleshores. Érem molt oberts. Perquè nosaltres, a través dels editorials, criticàvem a l'Ajuntament algunes vegades, i no ens deien res.

MB: Ens van deixar fer el que nosaltres volguéssim, van confiar. I es deixava que lectors i gent del poble escrivís criticant a l'Ajuntament, cosa que fins aquell moment no havia passat mai. La idea era obrir-lo a tothom. I va ser arrel del canvi polític, l'Ajuntament no s'hi va posar. Érem un grup de col·laboradors que ho fèiem per "amor al arte", i ens agradava el tema.

Com hauria de ser el Butlletí òptim?

MB: El més maco és que sigui un vehicle pel poble, que interrelacioni Ajuntament i poble. Que les inquietuds vagin d'una banda a l'altra, un vehicle de comunicació. El poble opina i l'Ajuntament informa i opina també.

HN: Però el butlletí que fèiem nosaltres avui en dia és impossible fer-lo. Tenir un butlletí, pagat per l'Ajuntament, i que a sobre el critiqui. Hi ha molt poca gent que ho accepti això.

MB: Jo crec que no. Nosaltres enteníem que el Butlletí el paga l'Ajuntament, però qui paga a l'Ajuntament?, doncs la gent del poble. Per tant, és un benefici per a tothom. Si crees un diàleg i cada vegada hi ha més gent que col·labora, millores els resultats. Ara, també és veritat que a ningú li agrada que es critiqui la feina que fas?

JB: A la nostra època vam voler que hi haguessin dues parts diferenciades, una de l'Ajuntament i una altra com de revista del carrer. Entre d'altres coses perquè tampoc hi havia més mitjans. Era com un diari de poble, com si fos el PUNT, però de Teià.

MB: Aquesta diferenciació estava molt bé. És bo separar la informació municipal, del que vol explicar el ciutadà. El problema és que si una entitat informa no passa res, però si critica a l'Ajuntament, que és qui paga, doncs arriben els problemes. Això és difícil, però amb un Ajuntament una mica obert es pot aconseguir.

L'equip de redacció actual ens trobem que no arriben cartes dels lectors. A què creieu que es deu?

HN: Per què molta gent no vol ser d'un partit polític?, perquè té el carnet i ja està marcat. Qui envia una carta, vol dir que sortirà el seu nom, llavors sabran qui és. Donar el nom per alguna cosa fa respecte.

MB: Però tu et pots queixar de moltes coses, no només dels partits polítics. Si tu escrius i et queixes dels carrers plens de caques de gos, no tens perquè identificar-te amb cap partit polític. Tot i això, abans havíem aconseguit tenir cartes força crítiques amb la gestió municipal.

JB: Ara això no passa. La gent veu el Butlletí i pensa qui ho porta, l'Ajuntament. No es veu que hi ha dues parts diferenciades. Ara es veu tot un plec i hi ha la por de dir això o allò altre. La gent és molt valenta de paraula, però a l'hora d'escriure que ho faci un altre.

MB: Faltaria animar a la gent, donar-los-hi un carmelet. En aquest poble falta col·laboració, que la gent arrenqui, que s'animi. I això ja és un mal endèmic. Ara, es pot provar de donar-li la volta i buscar alguna cosa que motivi. Per exemple, premi a la carta més divertida que s'envia. Si és un butlletí unidireccional, convertir-lo en bidireccional no és fàcil. Nosaltres hi posàvem molt d'èmfasi en la participació de la gent.

Equip de redacció

Clara
Bonet

Blai
Collado

Elisenda
Guiu

Joan Anton
Martínez

Toni
Martínez

Helena
Riba

Mar
Rodon

Emília
Sospedra

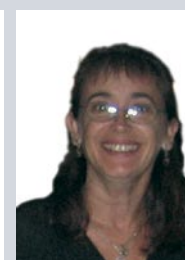
Gerard
Vall-Ilovera

Oriol
Vall-Ilovera

Olimpia
Vázquez

Gisela
Zaragoza

Decàleg

10 passos per fer un butlletí

- 1.- Constituir un consell de redacció que tingui ganes de treballar i d'aportar idees noves
- 2.- Fer una reunió bimensual per avaluar el número publicat i per a preparar el nou butlletí
- 3.- Repartir les diferents seccions entre els membres del consell de redacció
- 4.- Buscar col·laboradors externs que complementin les seccions amb els seus textos
- 5.- Elaborar els textos de les seccions i fer les fotos que els il·lustrin
- 6.- Enviar els textos a l'encarregada de la correcció ortogràfica i gramatical
- 7.- Muntar el butlletí; és a dir, fer-ne el disseny i la maquetació
- 8.- Fer una última revisió general un cop està tot muntat
- 9.- Enviar el Butlletí acabat a la impremta
- 10.- Fer el repartiment de la publicació a domicili